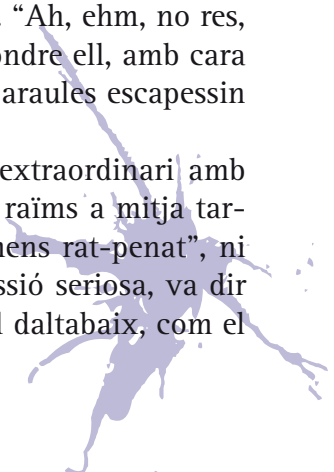

EL LLIBRE va sortir volant per la finestra i va aterrar sobre el carreró fangós amb una patacada sorda, com si volgués estalviar-se la vergonya de cridar l'atenció sobre la seva humiliació. Mentre el vent n'agitava els fulls, que cruixien com ànimes en pena, uns núvols feixucs, encara embarassats d'aigua, se'l van quedar mirant des de la seva perspectiva privilegiada, indecisos, sense saber si deixar caure la resta de la seva càrrega sobre el nou indigent o estalviar-li més desgràcies. Finalment, maliciosos, no van saber reprimir l'impuls d'escórrer quatre gotes sobre les pàgines tremoloses que, en rebre l'aigua, es van estremir en un impuls final abans de quedar enganxades les unes a les altres en un intent patètic de consolar-se mútuament. Les hores passaven i el llibre romania al mateix racó on havia caigut, masegat, remullat, abatut. Movent l'angle d'una pàgina amb desesperança va veure com el cel es pintava de colors i, més tard, des del mateix lloc, va contemplar l'arribada de la nit i com la lluna, en quart creixent, semblava mofar-se de la seva misèria entre els puntets lluminosos que li feien la cort.

Els dies següents la seva sort no va canviar i, de fet, si alguna modificació es produí en el seu estat fou a pitjor. Enmig d'una tardor plujosa, i sense representar ja cap novetat en l'escenari, els elements van perdre la curiositat i la clemència i la pluja, el vent i les primeres gelades van abatre's sobre el llibre encara obert que ningú havia anat a recollir. Les pàgines es van anar arrugant i esgrogueint, les cobertes van començar a descompondre's i una fina capa de verdet amb sensibilitat artística va decidir il·lustrar l'obra amb filigranes pudents. Les paraules que n'omplien els fulls, molles i mig mortes de fred, van començar a abandonar el paper i a escolar-se lentament cap a terra. Les primeres a marxar, empeses pel vent o arrossegades per l'aigua, van ser aquelles que vivien als extrems de les pàgines, i les altres no van trigar a gaire a seguir-les atretes per les promeses d'una nova vida més enllà d'un llibre que es desfeia a poc a poc. Els títols, més grans i forts, van ser els que més van resistir, però al final, sols en les pàgines que ja només contenien fongs, van acabar renunciant i seguint als seus companys, escolant-se cap a les capes freàtiques o bé giravoltant parsimoniosament fins arribar als camps que envoltaven el poble.

És ben sabut que un llibre pot canviar el curs de la història, però aquest no semblava el destí del protagonista dels tristos esdeveniments que acabem de conèixer. La vida al poble va seguir exactament igual abans que després del llançament olímpic que havia catapultat una pobra novel·la fins al fang, i només el seu antic propietari el trobava a faltar. L'hivern va succeir a la tardor, i més tard van arribar la primavera i l'estiu. Un nen es lamentava pel llibre que havia perdut, les comares xafardejaven a la plaça i els homes es reunien al bar. Però quan les fulles van tornar a esgrogueir-se al capdamunt dels arbres tot es va capgirar de sobte. El dia havia començat com qualsevol altre a casa els Muguet. El senyor i la senyora, ben entrats en la cinquantena, seien a taula gaudint d'un consistent esmorzar de camp i xerrant sobre la collita quan la senyora Muguet va alçar-se de la cadira i va començar a retirar els plats mentre el seu marit, recolzant-se al respatllet i estirant les cames sota la taula de roure, agafava una poma del cistell i li clavava una queixalada. De sobte, mentre la senyora Muguet feia un comentari sobre el temps, el senyor Muguet va obrir i la boca i va dir: "en un forat a terra, hi vivia un hòbit". La senyora, astorada, va deixar caure els plats, que es van esmicolar amb un terrabastall de terrissa trencada, i la poma del senyor va rodolar pel terra mentre aquest obria uns ulls com taronges. "Què dius que què?" va preguntar ella amb les galtes enceses de fúria per l'ensurt rebut. "Ah, ehm, no res, no res. Em sembla que me'n torno al llit, que no em trobo gaire bé", va respondre ell, amb cara d'atabalat, i va emprendre una ràpida retirada abans que aquelles maleïdes paraules escapessin una vegada més entre els seus llavis.

Evidentment, ni el senyor ni la senyora Muguet comentaren aquell fet extraordinari amb ningú. Tampoc ho van fer els senyors Brugués quan la dona, tot picant uns raïms a mitja tarda, va exclamar "l'Smaug estava estirat, amb les ales plegades com un immens rat-penat", ni els Muntalt quant el seu fill petit, eixugant-se un bigoti de llet i amb expressió seriosa, va dir solemnement als seus pares "Kili, al vostre servei". Així doncs, l'inici d'aquell daltabaix, com el

de molts d'altres, va passar desapercebut per tothom menys pels seus protagonistes, i potser els fets haguessin succeït de manera diferent si, enmig de la cargolada popular, l'alcalde no s'hagués alçat i hagués iniciat el seu discurs amb les paraules: "en realitat, en Gòl·lum vivia en una illa en mig del llac". Tota la concurrència va emmudir de cop. I, tot d'una, tots van començar a xerrar alhora: "la fulla lluïa triomfant quan traspassava les aranyes", deia un, mentre que el del costat cridava "les Àligues, les Àligues, vénen les Àligues!" i, tres cadires més enllà, una dona explicava al seu veí que "en Gàndalf estava deliberant amb els nans".

El matí següent els vilatans van començar a sortir de les cases més tard que de costum, amb recança, i no gosaven mirar els veïns als ulls. A l'Ajuntament, un gabinet de crisi debatia amb poc entusiasme els esdeveniments del dia anterior tot intercalant frases sense sentit en la conversa fins que finalment, esgotats i atabalats, van concloure que la culpa era dels cargols, que devien estar en mal estat. Van fer venir aleshores l'herborista que els tractava els mals de panxa, però aquest no va saber trobar cap explicació a l'estrany fenomen que semblava haver contagiat tots els habitants i cap dels seus beuratges va poder canviar la situació. Tampoc va saber què dir-los el metge del poble del costat, ni l'expert que, dies després, van enviar de la capital. I a mesura que passaven els mesos i no hi trobaven remei els veïns, a contracor, es van anar resignant a amanir les seves converses amb aquelles paraules estranyes. Només hi havia una persona que sabia perfectament què estava passant, un nen que reia com un boig mentre murmurava com un mantra "ens cal sortir ans surti el sol, per rescatar d'oblit el nostre or". I, és clar, un llibre sense paraules que, tot just feia un any, havia sortit volant per la finestra.

ANNA, de biblosfera

